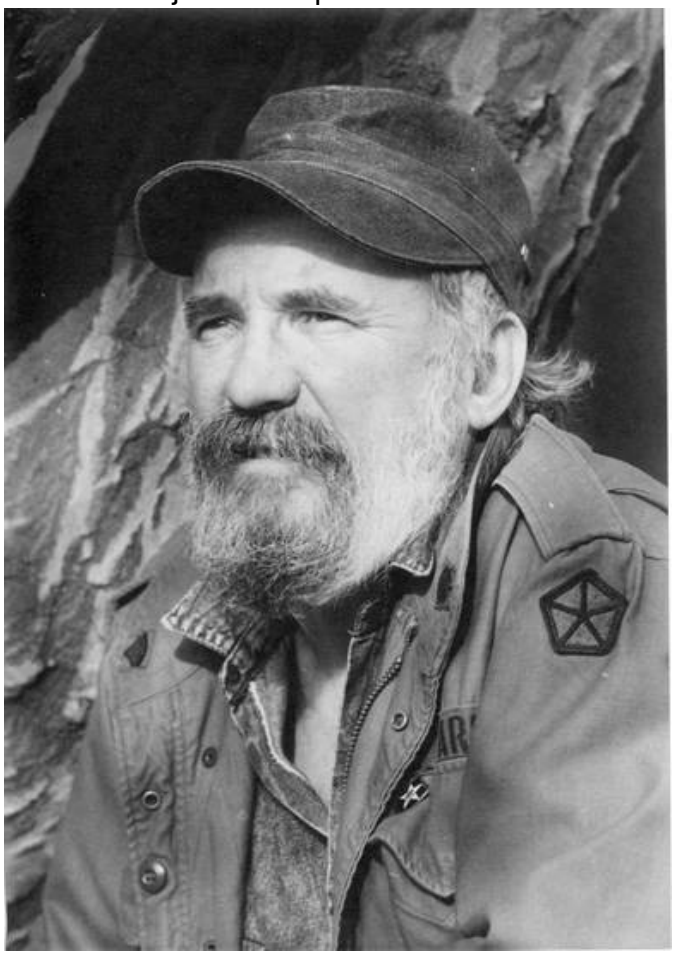
Napsal uživatel Wabi Ryvola
Čtvrtek, 10 Březen 2011 23:36

Den byl jak vyšitej.
Hmyz spokojeně předl svou letní píseň a Jarmila dožehlovala krajky na mý usárně. Hmoždil jsem se s leštěním nárazníků na káře (já nevím, co to je, že to u těch Mercedesů tak rezaví), ale sluníčko mě netrpělivě pohánělo – pospěš si, ty lenochu, všichni kamarádi již vhodili usárny do zavazadlovejch prostorů svejch vozů, jenom ty tady porád blejskáš a blejskáš…
„Jarmilo," zavolal jsem do okna, „nezapomeň mi přibalit sifonovou láhev!"
A s rozkoší jsem si zapálil Detvu.

Bože, jak já rád jezdím na tyhle trampské výlety! Příroda jásá, motor spokojeně bručí a ti paďouři, ti se něco u příkopů nastopují! Musím se smát, když je tak vidím v tmavých, ošumělých oděvech, s kufříky a rodinami, jak se marně snaží stopnout mé kamarády. A ti mí kamarádi, to jsou mi nějací pašáci! Kolikrát i přibrzdí, okem stopaře pohladí, slovem potěší, plynu přidají.
A co by nepřidali, vždyť akcelerátor je páka, která trampovi vychází přímo z duše. Polaskáš – skokem jsi vo kilák dál. Přitlačíš, krajina se změní v šedý cár, letící kolem oken. Došlápneš na podlahu, cihlu položíš – a obličeje paďourů ti splynou v bezbarvou masu, letící někam dozadu, daleko, daleko dozadu…
Ach ano, tyhle dálky!
Co já se jenom kamarádům u táborových ohňů naříkal: „Kluci, pojďme také jednou do jiné hospody, v jiném kraji! Copak vás tady baví porád na tom stolním táboráku? Vždyť tuhle jsem slyšel, že někteří chlapci i dřevo v lese pálí! Považte jenom, jaké dobrodružství, jaká romantika! A těch nových typů aut, co bychom po cestě viděli!"
Ale kdepak oni! Jsou to ostří hoši.
„Nekecej!"

To je jejich jediná odpověď. Někdy, to když mají obzvláště dobrou náladu, i políček přidají. Je s nima legrace, co vám budu povídat.
Jo, jak říkám – zapálím si Detvu a v tom už mi Jarmila nese sbalenou usárnu. Naškrobené krajky s mimikry jemně šustí a pod horní chlopní vesele vyčuhuje hlavice sifonu. To zas bude radosti na starém campu!
Hodím to do zavazadláku a povídám:
„Hele, Jarmilo, až dneska kluci přijedou a třikrát zatroubí, vyjdi před dům a budou-li se ptát, řekni jim, že jsem jel napřed. Však ty sama nejlépe víš, co se v takových případech říká, že?“
„Však já to vím,“ odvětila Jarmila a vesele mě šťouchla do žaludku, až jsem promáčkl kapotu.
Chytím dech a dodám ještě šprýmovně: „…. ……“ ale to už jsem měl nohu na plynu, ruku na šaltpáce. A říznu jednu zatáčku doleva, jednu doprava. Konečně sám s hřmícím motorem a povolenou kravatou!
Za prvním patníkem stojí paďour a zuřivě na mě mává. Kdepak ale na mě! Přibrzdím a strhnu řídidlo prudce doprava a vzápětí doleva. Sprška prachu vometla toho chlapce tak dokonale, že jsem v odrazovém zrcátku ještě dlouho viděl jen šedivý sloup, z něhož postupně opadávaly oblázky a štěrk.
To vám je legrace s těma stopařema!
Cesta však ubíhala jako obvykle.
Sem tam rodinka v příkopu, sem tam pivo v motelu a než bys řekl švec, byl jsem na campu, lehce prdlej, jako vždy. Bouchnu dvířkama, zazvoním u vyšívaný branky – nic. No ovšem, zahradník zase paří. Tak vyndám usárnu a jdu těch dvěstě metrů okolo pěšky.
Camp samozřejmě neuklizenej, plynový hořáky v táboráku začazený, kolem závěje prázdnejch flašek od Black and White a Hořčáku, jak tu měl zas ten proklatej zahradník Garden party.
„Hej, zahradníče!“ zařvu na toho nepořádnýho
chlapa, (mimochodem, starej paďour, kterýho jsme najmuli jen proto, že v mládí dělal pingla), a v zápětí mi líže s podlízavým úsměvem obuv, přiřítiv se odněkud z garáže, kde zřejmě zas nasával. Ale takový voni jsou všichni! Podáte jim prst a za rohem vám dopijou láhev! Já věděl dobře, proč jedu dneska napřed!
Vodkopnu ho zhnuseně drobet stranou a vydávám patřičný rozkazy hlasem medovým, ale znějícím jeho uším jako práskání bičem: „Prodat flašky, vydrhnout totém, rozhrnout závěs, zakrývající les, vyklepat koberec k ohni, vyprášit skotské plaidy, pročistit plynové hořáky, vyměnit červenou slídu, sebrat vajgly – a odevzdat, člověče! – rozstřihnout parfém – dneska použijte borový, ten už tu dlouho nebyl! – a hlavně zatáhnout rolleau nad campem, na obloze se ukázaly mraky!
Vrhl se do práce po hlavě, ale stále na mne vrhal pohledy plné obav. Bál se chudák, že ho za trest nenechám večer připalovat doutníky mým kamarádům, což byla jeho jediná radost, mimo Hořčáku a jízdy na dámském bicyklu. Ostatně, kamarádi na výši spropitného nehleděli.
Natáhnul jsem se na lesní lenošku barvy khaki a pozoroval toho dobrého muže, bezstarostně pokuřujíc svou tenkou Detvu.
„Apropó, zahradníku, až budete hotov, připravte špekáčky na večer. Doufám, že jsou čerstvé!“
Z dálky zahřmělo.
Jako smečka čistokrevných ohařů se přihnala chvíli na to, v neustále sílícím dunění, kavalkáda vzájemně se předjíždějících mých kamarádů. Zvuk zabouchávaných dvířek, veselé šprýmování, vůně doutníků a lehký parfém mužných značek – osada se sjíždí, kamarádi usedají do lenošek kolem táboráku.
Zase jeden trampský výlet se začíná.

Zahradník už, servilně se usmívaje, vyjmul stříbrný zapalovač, aby připálil doutníky a zažehl slavnostní hořák.
Pomalu se stmívalo. _____
Wabi Ryvola
(*Prokletá vůně hor, Avalon 2007*)